

IR KALTĖ

Maria Sevilla

Ištroškusi kančių, kurios priverčia tave būti mano.

Norėjau tau pasakyti, kad nesigailiu. Net

žuvėdros neapgailėstauja,

kai perplėšia nakties tylą,

klykdamos iš baimės. Beprotybės. Ji skatina mane

dar labiau trokšti kančių, kurios priverčia tave būti mano.

Ištroškusi. Kaltės. Dėl to, kad žinau, kad

mano kakta visa sudraskyta. Dėl to, kad esu žuvėdra,

ir dėl to, kad perskrodžiau paryčių sūrumą

ir užpildžiau tą ertmę tuštuma,

ji verčia plūdurus plaukti. Naktį.

Kai viskas juoda ir aš

ištroškusi kančių, kurios priverčia tave būti mano.

Norėjau tau pasakyti, kad nesigailiu. Net

žuvėdros neapgailėstauja,

nei plūdurai, nei jūra, jie milžiniški, begaliniai

plukdo man skausmą. Kai į juos žiūriu. Kai žinau,

kad jie milžiniški. Ir jie mane skaudina.

Todėl

turiu tau pasakyti, kad esu

ištroškusi, galų gale, tave skriausti,

būti tau blogiu, nes tai - vienintelis būdas,

kurį žinau;

skriausti save ir save išganyti,

taip,

nuo visos begalinės meilės, kurią tau jaučiu.

[En col·laboració amb Carmina Daban, inèdita]

Traduït per Dovilė Kuzminskaitė